

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2010/5.
november

Egy elhanyagolt
alapelv

Krisztusi
jogosultságunk

A kősziklából
víz fakad

Egy elhanyagolt alapelv

David Clayton

„Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, a mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örök ítéletnek.” (Zsid 6:1-2)

Ez egy érdekes igeszakasz. A Zsidókhoz írt levél írója itt olyan dolgokat sorol fel, amelyeket Krisztus tanítása legalapvetőbb elveinek tart, és amelyek véleménye szerint fontosak a keresztény tapasztalat megalapozásához. Természetesen e versek elsődleges jelentése, hogy az alapokat jól ismerve tovább kell lépnünk a tökéletesség felé.

Érdeemes azonban megvizsgálnunk, miket sorol Pál a keresztény hit legelemibb tanításai közé. Sorrendben a következőket:

1. Megtérés a holt cselekedetekből
2. Istenben való hit
3. Keresztség
4. Kézrátétel
5. Halottak feltámadása
6. Örök ítélet

Vizsgáljuk csak meg ezt a listát! Az egyik elem azonnal szembetűnhet, mivel a legtöbb keresztény közösségben – beleértve a hetednapi adventistákat is – alig látunk rá gyakorlatot. Természetesen a kézrátételről beszélek. A többit teljes szívből elfogadjuk, és el is várjuk a

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

keresztényektől, hogy mindenki fogadja el, higgye el, és a dolog természetéhez képest építse be gyakorlatába. A kézrátételt azonban mély hallgatás övezi, és nehéz megérteni, miért van ez így – egészen addig, amíg közelebbről meg nem vizsgáljuk háttérbe szorítása okát.

Hangsúlyos gondolat, hogy ennek a felsorolásnak minden eleme a Krisztusról való alapvető tanítás részét képezi. Ezek azok a fundamentumok, amelyekre Krisztus királysága épül. Ezek képezik azt az alapot, amelyen Krisztussal személyes kapcsolatot alakíthatunk ki. Fel kell tennünk magunknak a kérdést: „Miért van a kézrátétel elhanyagolva a jelenlegi keresztény gyakorlatban?”

34 éve vagyok keresztény, de eddig még soha, senki nem mondta nekem – még utalás szintjén sem –, hogy keresztény tapasztalatomnak szükséges része volna a kézrátétel. Igaz ugyan, hogy részesültem benne, amikor megválasztottak gyülekezeti vénnek, de erre soha nem úgy gondoltam, mint keresztény életem lényeges elemére, hanem csak mint olyan szertartásra, amely által a felekezet hierarchikus rendszerébe beiktatnak.

Ha megvizsgáljuk a Bibliát, különösképpen pedig az Újszövetséget, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy a kézrátétel szertartása szerves része volt a korai egyház gyakorlatának. Bár arról sehol nem olvasunk, hogy maga Jézus valaha is konkrétan elrendelte volna a kézrátételt, mégis úgy beszélt róla, mint ami tanítványai tapasztalatának szerves részét fogja képezni:

„Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Mk 16:18)

Maga Jézus is gyakran alkalmazott kézrátételt, amikor valakit megáldott vagy meggyógyított.

„Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jőjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa. És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét.” (Mt 19:14-15)

Hajnalcsillag

„És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent.” (Lk 13:13)

„Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájok vetvén kezeit.” (Mk 6:5)

„A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek különféle betegek valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket.” (Lk 4:40)

Továbbá az apostoli egyház tapasztalatáról szóló feljegyzésekből kitűnik, hogy a kézrátétel szerves része volt az akkori hívők gyakorlatának is. Íme néhány példa, melyekből látható, hogyan alkalmazták ezt a szertartást:

„És tetszék e beszéd az egész sokaságnak: és kiválaszták Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala, Filepet, Prokhórust, Nikánórt, Timónt, Párménást és Nikolaust, ki Antiókhából való prozelitus vala; kiket állatának az apostolok elébe; és miután imádkoztak, kezeiket reájok veték.” (Csel 6:5-6)

„Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, a ki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szent Lélekkel.” (Csel 9:17)

„Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtölének, monda a Szent Lélek: Válaszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták őket.” (Csel 13:2-3)

„És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala.” (Csel 19:6)

„Lőn pedig, hogy a Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen feküvék. Kihez Pál beméne, és minekutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyítá őt.” (Csel 28:8)

„Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével.” (1Tim 4:14)

„Minekokáért emlékeztetek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által.” (2Tim 1:6)

Miért hiányzik napjainkban?

Úgy tűnik tehát, hogy a korai egyházban ugyanolyan hűséggel gyakorolták ezt a szertartást, mint a keresztséget. Mi akkor a magyarázata, hogy ma oly szembetűnően hiányzik az egyház gyakorlatából? Miért van az, hogy napjainkban csak akkor alkalmazzák a kézzel való felrakást, amikor hívő szülők bemutatják gyermeküket a gyülekezetben, vagy az egyházban tisztségviselőket szentelnek fel vezető pozíciók betöltésére? Miért van az, hogy ma már nem alkalmazzák a kézzel való felrakást sem a szent lélek továbbadása, sem a testi gyógyítás érdekében?

Az Újszövetség feljegyzései alapján a kézzel való felrakás szokványos alkalmazásának négy alapesetét különböztethetjük meg: amikor valakit

1. megáldottak.
2. kiválasztották egy gyülekezeti tisztségre vagy feladatra.
3. meggyógyítottak.
4. a szent lélekben részesítettek.

Megfigyelhető, hogy a kézzel való felrakás szertartását a mai napig gyakorolják az egyházban az első két esetben, de feltűnően hanyagolják az utóbbi kettőben. Mi lehet az oka? A válasz szinte magától értetődő. Az első két esetben nem lényeges, hogy bármiféle természetfeletti megnyilvánulás kövesse a kézzel való felrakást, a másik két alkalommal azonban értelmét veszti a szertartás, ha Isten nem válaszol természetfeletti erők egyértelmű kinyilvánításával. Ezért a keresztények a mai napig nyugodt szívvel gyakorolják a kézzel való felrakást, mikor kisgyermekéért imádkoznak, áldást kérve rájuk, illetve amikor vénéért és diakónusokért könyörögnek, hogy

Hajnalcsillag

Isten bölcsessége vezesse a tisztségviselőket munkájukban – ekkor ugyanis senki nem tudja biztosan megmondani, vajon imáik valóban meghallgatásra találtak-e! A szertartás mozzanatait elvégezve legfeljebb magukban könyvelhetik el, hogy valószínűleg történt valami.

De amikor a Bibliában a tanítványok betegekre vetették kezeiket és úgy imádkoztak értük, akkor természetfeletti dolgok, csodák történtek! És amikor a szent lélek keresztségéért imádkoztak, ezt olyan megnyilvánulások követték, amelyek egyértelművé tették, hogy természetfeletti jelenlét költözött azok életébe, akikért fohászkodtak. Az emberek újszerű megnyilvánulásait csak a bennük lakozó magasabb rendű jelenléttel lehetett megmagyarázni.

Az az igazság, hogy a mai kereszténységnek nincs ereje. Megvan ugyan a kegyesség látszata, de erő nélkül – éppen úgy, ahogy Pál apostol az utolsó napokra vonatkozóan megjövendölte. Ezért tartózkodik a mai kereszténység azoktól a gyakorlatoktól, amelyek rámutatnának az egyház erőtelen és szánalmas voltára. A betegekért és a szent lélek keresztségéért való imádságot gondosan kerülik, míg azokat a szertartásokat nyugodt szívvel megtartják, ahol nincs szükség természetfeletti megnyilvánulásra. Így próbálják fenntartani azt a látszatot, hogy mégiscsak Isten művét építik.

Azok a gyülekezetek, egyházak, ahol viszont gyakorolják a kézzrátételt, sajnálatos módon általában nyakig benne vannak a spiritualizmusban, és természetfeletti tapasztalataik sátáni eredetűek. Ez a tény legtöbbször félelmet szült, és odáig jutottunk, hogy készek voltunk kárhóztatni és ördöginek bélyegezni bármilyen természetfeletti megnyilvánulást. Ebből fakadóan a szigorúan törvényközpontú valláson kívül – ami pusztán szavakon és tantételeken alapul – minden mást igyekeztünk messze elkerülni. Az az igazság, félünk minden olyan dologtól, ami szokatlan, vagy emberi képességekkel nem magyarázható. Megvan nálunk a kegyesség látszata, de megtagadjuk annak erejét.

Ugyanolyan természetes, mint a keresztség

Ha azonban a Bibliát olvassuk, mit találunk? Azt látjuk, hogy a szent lélek továbbadásakor és a testi gyógyításkor alkalmazott kézrátétel ugyanolyan megszokott és természetes része a korai egyház tapasztalatának, mint a vízkeresztség szertartása. A keresztség után, az újonnan megtértek következő lépésként kézrátételben részesültek, hogy vegyenek szent lelket. Miért tűnt el ez az általános gyakorlat az egyházból? Íme egy megdöbbentő példa, ami szemlélteti az imént említett igazságot:

„Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten ígését, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; kik mikor lementek, könyörögtek értük, hogy vegyenek Szent Lelket: Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. Akkor kezeiket reájuk veték, és vőnek Szent Lelket.” (Csel 8:14-17)

Mi történt itt? A samáriabeliek már hittek és megkeresztelkedtek. Tulajdonképpen ugyanabban az állapotban voltak, mint napjainkban a legtöbb keresztény (az adventistákat is beleértve). Ami napjaink gyakorlatát illeti, a keresztség után a következő lépés általában az, hogy elfoglaljuk helyünket a gyülekezetben és próbálunk keresztény életet élni. Vegyük azonban észre, hogy a korai egyházban ez nem volt elegendő: valami még hiányzott a hívők tapasztalatából. Péter és János olyan hívőkhöz jött le Jeruzsálemből, akik MÁR megkeresztelkedtek – azzal a kifejezett céllal, hogy imádkozzanak értük és kezeiket rájuk tegyék. Mi célból? Kimondottan azért, hogy ők is vehessenek szent lelket! Ez volt az újszövetségi kereszténység általános gyakorlata. Ma miért nem így van?

Tény, hogy amikor keresztelünk, tisztában vagyunk vele: magának a víznek nincs semmiféle misztikus ereje. Azonban azt is tudjuk, hogy maga Jézus rendelte el a vízkeresztséget, és ha valaki megkeresztelkedik, a szertartás kapcsolódási ponttá válik a hívő számára, amely által az ember hite megragadhatja Krisztus erejét. Így a keresztség alkalmával a víz valóban lemossa bűneinket.

Hajnalcsillag

Hasonlóképpen megérthetjük, hogy maga a kézrátétel mint cselekedet semmiféle erőt nem képes egyik emberből a másikba juttatni. Egyedül Isten minden hatalom birtokosa. Azonban itt is azt láthatjuk, hogy a kézrátétel kapcsolódási ponttá válhat, melyen keresztül az ember hite meg tudja ragadni Isten ígérését, miszerint Ő kitölti ránk lelkét. A Bibliában lépten-nyomon azt olvassuk, hogy ezen egyszerű szertartás nyomán betegek gyógyultak meg és a szent lélek sok hívőre kitöltetett.

Vajon Isten ma is munkálkodik ezen a csatornán keresztül, vagy a „modern” kor hajnalával ezek a régi szokások elavulttá és szükségtelenné váltak? A Bibliát és a korai keresztények életét tanulmányozva arra a meggyőződésre jutottam, hogy a mai keresztény gyakorlat nagyon eltávolodott az őskereszténység egyszerűségétől és hitétől. Számomra teljesen világos, hogy ez az eltávolodás a fő oka annak, hogy a mi keresztény tapasztalatunk oly mértékben különbözik a Krisztus alapította egyház tapasztalatától.

A hetednapi adventisták már 165 éve várják a szent lélek pünkösdi mértékű kiáradását. Az adventizmus prófétája így nyilatkozott erre vonatkozó szükségünkről és jogosultságünkről:

„Miért lett feljegyezve a tanítványok munkájának története – szent lelkesedéstől hajtott, és a Szent Lélek által megelevenített munkájuk –, ha nem azért, hogy az Úr jelenkori népe ebből a feljegyzésből lelkesedést meríthessen, és komolyan munkálkodjon az Úrért? Amit az Úr abban az időben megtett népéért, azt legalább annyira fontos – ha nem fontosabb –, hogy ma is megtegye népéért. **Mindazt, amit az apostolok tettek, azt kell a mai gyülekezeti tagoknak is tenniük.** Sőt, a munkában való lelkesedésünknek és a Szent Lélek ezt kísérő mértékének annyival nagyobbak kell lennie, amennyivel a megsokasodott gonoszság még határozottabb hangú megtérésre hívást tesz szükségessé.

... Ebben az időben, amikor mindennek vége elközelgetett, nem kell-e a mai egyház buzgóságának még a korai egyház buzgóságát is meghaladnia? Az Isten dicsősége iránti lelkesedés

készítette a tanítványokat arra, hogy nagy erővel tegyenek bizonyosságot az igazságról. Nem kellene ennek a lelkesedésnek a mi szívünket is lánggra lobbantania, hogy vágyjunk mindenkinek elmondani a megfeszített Krisztus megmentő szeretetének történetét? **Nem kellene Isten erejének még hatalmasabb mértékben megnyilvánulnia napjainkban, mint az apostolok idejében?**” (Review & Herald, 1903. január 13.)

Az 1888 és az 1900-as évek eleje közötti időszak fénysugarain kívül azonban aligha látjuk jeleit annak, hogy közelebb kerültünk volna ehhez a kiáradáshoz, mint 165 évvel ezelőtt, 1844-ben, a mozgalom kezdetén. Mi ennek az oka? Egyre inkább arra a meggyőződésre jutok, hogy nem tudjuk, Krisztusban mire vagyunk jogosultak. Ebből pedig egyesén következik az a tény, hogy nem is hisszük el Isten ígéreteit. Ha valóban elhiszük Isten ígését, miszerint Ő nekünk akarja adni ezt az ajándékot, akkor miért nem kérjük azzal a bizonyossággal és várakozással, hogy azonnal meg is kapjuk? Sőt, miért nem vetjük kezeinket testvéreinkre Jézus nevében (mint a vízzel való keresztségkor), hogy ők is elnyerjék a szent lélek keresztségét?!

Lehet, hogy mindnyájan félünk olyasvalamibe kezdeni, amit eddig soha nem láttunk egyházunk gyakorlatában. Valószínű, hogy amikor a kézrátétel szóba kerül, azonnal a pünkösdi-karizmatikus gyülekezetek jutnak eszünkbe, ahol ez a szokás. De elég nyomós érvek ezek arra, hogy szőnyeg alá söpörjünk egy nagyon is biblikus gyakorlatot? Jó indok, hogy megraboljuk magunkat azoktól az áldásoktól, amelyekkel Isten mindig válaszolt az őszinte kérésekre – utasításainak hűséges teljesítése mellett?

Egyszer el kell jönnie a pillanatnak, amikor vallásunk a puszta elmélet szintjéről a valóság szintjére lép. Eljön az idő, amikor szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy vallásunk természetfeletti elemeket hordoz magában, és mi élő kapcsolatban lehetünk ezzel a természetfeletti valósággal. Eljön az idő, amikor nincs többé helye a Jordán partján állni és okoskodni, hanem bele kell lépni a vízbe. Kétségtelenül félelmetes tapasztalat elindulni az ismeretlenbe, és részesülni valamiben, amit azelőtt soha nem tapasztaltunk életünkben. De vajon Krisztus előttünk megy-e? Ha előrelépünk, Vele lépünk-e? Ez az egyetlen lényeges kérdés.

Krisztusi jogosultságunk

David Clayton

A hit általi megigazulás témájának tanulmányozása során mélyen az elmembe vésődött egy gondolat: Isten népeként minden áldásra jogosultak vagyunk. Ez az igazság, és komolyan úgy gondolom, hogy minden áldás a miénk – mindenkié, aki valóban Isten gyermeke lett a Krisztusban való hit által. Miért vagyunk jogosultak ezekre az áldásokra? Azért, mert Krisztus személye a jogosultságunk!

Keresztény életemnek volt egy szakasza, amikor minden porcikámat megfeszítve igyekeztem elérni a megszentelődésnek azt a fokát, ahol méltó lehetek a szent lélek keresztségére. Azt tanultam ugyanis, hogy mielőtt egyáltalán remélhetném, hogy Isten megáldhat az ember számára elérhető legnagyobb áldással, el kell jutnom a szentség kimagasló szintjére. Mondanom sem kell, mennyire kiábrándító volt, hogy hiába próbáltam eljutni erre a szintre, valahogy sosem sikerült elég jónak lenni. (Ha már itt tartunk, nyert-e valaha is valaki ezen az úton áldásokat Istentől?) Mindenesetre, amikor megértettem, mit jelent valójában, hogy Krisztus a mi igazságunk, akkor azt is megértettem, hogy Őbenne már most méltó vagyok! Őbenne, én, most, MA, jogosult vagyok Isten minden megígért áldására – beleértve a szent lélek keresztségét is!

Úgy tűnik, a legtöbb adventista beéri azzal, hogy tantételek tanulmányozgatásával tölti az idejét és árnyalatnyi különbségeken vitatkozik. Mintha abban reménykednék, hogy ha minden tantételünk pontosan a helyére kerül, akkor végre eljön Krisztus. Mintha a tökéletesség abban állna, hogy minden tanítást helyesen értünk, és képesek vagyunk a megfelelő szóhasználattal érvelni mellettük.

Amikor azonban az Újszövetséget vizsgáltam, arra a következtetésre jutottam, hogy a korai kereszténység nem így működött. A korai egyház egyszerűen Krisztusra tette a hangsúlyt. Nem Krisztusra mint egy tanra

vagy egy dologra, amit tanulmányozni kell és amiről beszélni lehet, hanem Krisztusra mint élő, cselekvő, hatalommal bíró személyre, aki állandóan közöttük tartózkodott, természetfeletti megnyilvánulásokkal igazolva jelenlétét. Vallásuk erővel, étellel volt teljes, és nem pusztán szavakból, illetve gondosan megfogalmazott és rendszerezett dogmákból állt.

A megtérésnél több kell

Amikor felismertem, hogy Krisztusban jogosultak vagyunk a szent lélek keresztségére, vágy ébredt a szívemben: Szükségét éreztem, hogy valaki rám tegye a kezét – úgy, ahogy hajdan, az apostoli időkben a hívők ezt megtapasztalták –, ugyanis meggyőződésemmé vált, hogy ezáltal nagyobb erőt nyerhetnék az életemben a Krisztusról való tanúskodáshoz és a bűn feletti győzelemhez. Itt fel lehet talán tenni a kérdést: „Hát nem kaptad meg a szent lelket, amikor kereszténnyé lettél?” De igen, természetesen megkaptam. De ugyanígy részesült belőle Péter, Jakab és János is, a többi apostollal együtt. És ugyanígy megkapták mindazok az emberek, akik pünkösd előtt fogadták el Krisztust. Ez azonban nem ugyanaz volt, mint amit Jézus a pünkösd utáni időre ígért nekik. Pünkösdkor olyasvalami jött el – egy olyan Krisztussal való tapasztalat – amelyet korábban soha senki nem élt át ezen a Földön. Ezért mondta Jézus:

„Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál.” (Mt 11:11)

Az Ószövetségben van néhány kiemelkedő hős, akiknek csodálatos tapasztalatuk volt Istennel: Mózes, Énókh, Illés, Dániel stb. Az Úr hatalmasan használta ezeket az embereket, és általuk a Földünkön valaha is látott legnagyobb csodákat vitte véghez. Jézus mégis azt mondja, hogy a menny királyságában a „legkisebb” is nagyobb náluk.

Nyilvánvaló, hogy Jézus itt nem arról a dicsőséges királyságról beszélt, amely majd látható módon fog eljönni a jövőben, hiszen annak az országnak mindezek az ószövetségi hősök ugyanúgy részesei lesznek. Az a királyság, amire Krisztus utalt, azokból áll, akik egy olyan kiváltságos

Hajnalcsillag

tapasztalatban részesülnek, ami még ezen hűséges ószövetségi hívők számára sem volt elérhető. Ez a kegyelem királysága, amit az Ő népének életében kell megalapítani, s ahova Ő maga jön el királyként, hogy bennük lakozzon.

„Megkérdezte pedig a farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.” (Lk 17:20-21)

A mi jogosítványunk

Ez a csodálatos tapasztalat akkor vált elérhetővé, amikor Jézus pünkösdi napján megdicsőült. Vegyük észre, hogy ez az esemény nem elsősorban Isten népének lelki állapotától függött: teljességgel Jézus munkája volt. Ami történt, az Krisztus megdicsőülésének eredménye volt. A mennyei menetrend érkezett arra a pontra, amikor a szent lélek kiáradhatott. Ahogy Jézus születése is akkor történt, amikor betelt az „időnek teljessége”, ugyanúgy a szent lélek kiárasztása is a maga előre elrendelt idejében történt meg.

Vannak, akik úgy magyarázzák a pünkösdi eseményeket, hogy a hangsúlyt az apostolok készülségére helyezik, és arra, mennyi időt töltöttek a felházban, bűneiket megvallva és egymással megbékélve. Ennek a tényezőnek is van jelentősége, de a szent lélek kitöltésének nem ez volt a fő oka. A Biblia kijelenti, hogy Isten elsősorban azért adta ezt az ajándékot, mert Jézus megdicsőült. Egy olyan eseményről van tehát szó, ami a mennyben történt, és amelynek főszereplője Krisztus volt. Nem azon van tehát a hangsúly, ami a Földön, a felházban történt (noha ez is fontos), hanem azon, ami a mennyben történt. Ugyanezt az igazságot olvassuk a következő igeszakaszokban is:

„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomszúhozik, jőjjön én hozzám, és igyék. A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, a

*melyet veendőök valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; **mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg.***” (Jn 7:37-39)

„Annakokáért az Istennek jobbjá által felmagasztaltván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, a mit ti most láttok és hallotok.” (Csel 2:33)

Figyeljük meg, milyen eseményt nevez meg mindkét szakasz a szent lélek kitöltése feltételeként: Jn 7:37-39 azt hangsúlyozza, hogy **Jézus megdicsőítése** a fő tényező, míg Csel 2:33 kijelenti, hogy **Jézusnak az Atya jobbjá által való felmagasztalása** a központi esemény. Az, hogy Jézus az Atya jobbjára emeltetett, egyszerűen azt jelenti a Biblia fogalomvilágában, hogy az Atya MINDEN hatalmat Jézusnak adott. Ahogy tehát az Atya mindenütt jelenvaló az Ő lelke által, ugyanúgy – mostantól fogva – Jézus is képes mindenütt jelen lenni ugyanazon lélek által.

Jézus ezzel be lett iktatva méltóságába, mint Úr: Minden az Ő lábai alá vettetett, és minden hatalom Neki adatott mennyen és földön. Amint Jézus elnyerte ezt a képességet, Isten kitöltötte Őt (Jézust) az Ő népére, beteljesítve ezzel a Jóel 2. fejezetében olvasható ígéretet:

„És leszen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet.” (Jóel 2:28-29)

Ezek után maga Jézus lehetett jelen az Ő népében, erejének teljességében, mindenhol és minden időben egyszerre. Ez volt az a pillanat, amire Krisztus is várakozással tekintett előre, míg itt volt a Földön; és ekkor lett valósággá, hogy nagyobb áldássá lehetett népe számára, mint mikor testben volt itt. Most, *bennük* sokkal többet tehetett, mint mikor *velük* volt. Ezért ígérte meg nekik, hogy **nagyobb dolgokat** fognak tenni, mint Ő, mert – úgymond – *„Én az én Atyámhoz megyek”*. Erről beszélt tanítványainak, amikor kijelentette:

„De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.” (Jn 16:7)

Keresni a megtapasztalást

Néhány hónappal ezelőtt, mikor meggyőződésre jutottam e dolgok felől, elkezdtem keresni a módját, hogyan tapasztalhatnám meg a szent lélek keresztségét. Őszintén imádkoztam, de közben azt is láttam, hogy a Bibliában ez az ajándék sokszor úgy adatott meg, hogy egy lélekkel már teljes keresztény rátette kezeit egy másik keresztényre és imádkozott érte, hogy ő is elnyerje az ajándékot. Ezen gondolkodva jutottam arra a kínos megállapításra, hogy eddigi életem során még soha nem találkoztam olyasvalakivel, aki részesült volna a szent lélek keresztségében, és akihez bizalommal fordulhattam volna, hogy vesse rám kezeit. Azok a keresztények, akik ismerőseim közül azt állították magukról, hogy vettek szent lelket, olyan emberek voltak, akiknek magatartása rendetlenséget, zűrzavart, sőt, egyenesen sátáni befolyást tükrözött. Mindemellett, minél jobban tanulmányoztam a hit általi megigazulás témáját, és láttam, hogy ez az igazság milyen hatással volt azokra, akik a bibliai időkben elfogadták, annál világosabban láttam azt is, hogy a szent lélek Krisztus életének valósága a hívőben. Úgy láttam, hogy jelenlegi, silány keresztény tapasztalatunk nem ugyanaz, mint amit Isten népe akkor élvezett, amikor az egyház teljes volt hittel.

Mindeközben azonban mégis az a felismerés töltött el a legnagyobb csodálkozással, miszerint valójában semmi oka nincs, ma miért ne rendelkezhetnénk ugyanazzal a tapasztalattal, mint az apostolok hajdanán! Korábban mindig a jövőre tekintettem, hogy Isten valamikor, egy napon majd kitölti lelkét az Ő népére. De ez a nap soha nem jött el számomra, és egyetlen általam ismert adventista számára sem. Kezdtém megérteni, hogy a szent lélek keresztsége elnyerésének egyetlen akadálya van csupán: a hitetlenség. Ez pedig azért lehetséges, mert soha nem fogtuk fel, hogy Krisztusban jogosultak és méltók vagyunk rá! Ezen a ponton azonban megrekedtem, és ötletem sem volt arra, hogyan léphetnék tovább az elméleti síkról a megtapasztalásra.

Egy rendkívüli prédikátor

Egy összejöveteleken két testvér odajött hozzám, és beszélt nekem egy román HNA lelkésze, aki most az USA-ban él, állítólag már elnyerte a szent lélek keresztségét, és kész másokra is rátenni a kezét, hogy ők is megkapják ezt az áldást. Állításuk szerint ennek a férfinak működő szolgálata van, amit Isten a gyógyítás erőivel is megáldott. Megkérdezték, érdekel-e a téma. Természetesen, mint minden adventista, én is eredendően gyanakvó vagyok, ha ilyesmi kerül szóba. Tudom, mennyire sok a csalás most, az utolsó időkben, és tudom, milyen sok hamis próféta lépett színre akár csak az adventizmuson belül is. Ennek ellenére e két testvér megígérte, hogy küld nekem felvételeket az említett lelkésztől, én pedig megígértem, hogy megvizsgálom – noha ismétlem, először magam is kételkedő voltam a dologgal szemben.

Mégis, fel kell tennünk egy kérdést: A bennünket körülvevő rengeteg csalás és hazugság mellett semmi nem maradt, ami igaz lenne? Isten az egész területről lemondott és átadta Sátánnak? Nincs-e égető szükség arra, hogy Istennek ma is legyenek emberei, akik személyes tapasztalatból ismerik az Ő erejét?

Amikor megkaptam az említett felvételeket, alaposan megvizsgáltam tartalmukat, és arra a megállapításra jutottam, hogy ez az ember minden bizonnyal hiteles keresztyén, és a szolgálatát Isten vezeti. Természetesen nem lehet biztos következtetéseket levonni pusztán abból, amit valaki mond; azonban tény, hogy a „pünkösdistákra” jellemző szélsőséges viselkedés hiányzott, és tanítását szilárdan a Bibliára alapozta. Ez persze nem azt jelenti, hogy mindennel egyetértettem, de – végső soron – saját tanbéli meggyőződésemet sem tartom tévedhetetlennek. Istennek még mindnyájunkat formálnia kell, de ez nem zárja ki, hogy ne áldhatna meg gazdagon. Tény, hogy még az apostoli egyházban is előfordult, hogy maguk az apostolok vallottak téves nézeteket.

Néhány héttel azután, hogy megkaptam a felvételeket, Floridába vitt az utam egy összejövetelekre, és úgy döntöttem, amennyiben lehetséges, megpróbálom felkeresni ezt a lelkészt. Fogalmam sem volt, Floridán belül

Hajnalcsillag

hol tartózkodik, de azt gondoltam, ha nincs túl messze a szálláshelyünktől, akkor kölcsönautóval esetleg fel tudnám keresni. Személyesen akartam vele találkozni, hogy feltehessek neki néhány kérdést.

Gondviselésszerűen kiderült, hogy e lelkész gyülekezete alig 10 percre volt a szállásunktól! E-mailen keresztül elintéztem, hogy találkozhatok vele a hazatérésünk előtti napon, így a találkozó létre is jött a gyülekezeti épületük egyik termében. Megkérdeztem: „Hogyan viszonyulsz azokhoz a keresztényekhez, akik nem tagjai a HNA Egyház szervezetének?” Erre ezt felelte: „Nos, én még mindig HNA lelkész vagyok.” Elmondtam neki, hogy nem vagyok tagja a HNA felekezetnek, és megkérdeztem, hogyan viszonyul az olyanokhoz, mint én – akiket a felekezet „szakadároknak” tart. Erre azt válaszolta, hogy Istennek mindenhol van népe, és nem kötődik kizárólagosan egyik felekezethez sem. Válasza kielégítő volt számomra.

A következő kérdésem az volt, hogyan nyerte el a szent lélek keresztségét. Erre a következő, bámulatos történetet osztotta meg velem:

A prédikátor története

Néhány évvel ezelőtt, mikor még Romániában élt, kapott ajándékba 500 \$-t (USA dollárt). Abban az időben romániai jövedelme körülbelül 25 \$ volt havonta, úgyhogy ez az ajándék több, mint egy éves bérét fedezte. Annyira hálás volt ezért, hogy megfogadta Istennek: minden egyes dollárért cserébe egy lelket fog megnyerni Neki. Természetesen egy idő után rájött, hogy nagyon nehéz – ha ugyan nem lehetetlen – dolgot ígért. Felismerte ugyanis, hogy egyetlen ember megnyerésére sincs képessége, és rádöbbsent, hogy ígéretét csak akkor tudná valóra váltani, ha betelne szent lélekkel. Ezen felismerés nyomán olyan vállalkozásba fogott, amit én is csak a „lenyűgöző” szóval jellemezhetek.

Elmondta, hogy ezután egy barátjával együtt elkezdett az erdőbe járni, hogy napi 8-12 órát imádkozzanak a szent lélekért. Ezt a gyakorlatot – barátjával együtt – körülbelül egy éven át folytatták, megszakítás nélkül! Egy évvel később volt néhány szokatlan tapasztalatuk, például egyik nap

hallottak a fák között valami hatalmas szelet átsuhanni, noha minden nyugodt volt, és egyetlen levél sem rezdült. De még ekkor sem kapták meg a szent lélek keresztségét.

Majd egy évvel később, egy napon éppen a konyhában ült és a feleségével beszélgetett, amikor egyszer csak letaglózta őt a szent lélek ereje és jelenléte. Bement a hálószobába, lerogyott az ágya mellé, és elnyerte a szent lélek keresztségét. Bár nem ecsetelte ennek a tapasztalatnak minden egyes részletét, úgy írta le szavaival, mintha örömhullámok vonultak volna át rajta, és erőt érzett szétáradni a testében. Jelentőségteljes volt számomra megjegyzése: „Nem kezdtem el nyelveken szólni.”

Miután megosztotta velem tapasztalatát, azt mondtam neki, szeretném, ha rám tenné kezeit, és imádkozna értem, hogy én is elnyerjem a szent lélek keresztségét.

Kézzrátétel

Miközben társaival közösen értem imádkozott, nem tudtam, egész pontosan minek is kellene történnie, mire számíthatok. Volt bennem egyfajta felfokozott várakozás, de nem tudtam, mi fog történni. Minden idegszálam megfeszült. Vártam, míg ők néhány percig imádkoztak, majd éreztem, amikor a lelkész rám helyezte kezeit.

Semmi sem történt. Legalábbis semmi, amit érzékeltem volna. Saját felfokozott várakozásomon kívül semmit sem éreztem. Ennek ellenére a lelkész bizonyos volt abban, hogy Isten megadta nekem az áldást, és azt mondta, az idő múlásával én is egyre nyilvánvalóbban fogom tapasztalni ennek valóságát. Nem tudtam, mit gondoljak a dologról.

Másnap reggel azonban, mikor imádkoztam, szokatlan felfokozottságot éreztem. Azt éreztem, hogy Isten jelenléte valóságos, és ez az érzés olyan erővel tört rám, hogy a testem is beleremegett. Mindez szokatlan volt, de azt gondoltam, ez valószínűleg az elmúlt nap sok izalmából fakad, és nem tértem még magamhoz abból a felfokozott állapotból. Azonban a hetek múlása ellenére a kezdeti felfokozottság és Isten jelenlétének újszerű tudata imádság közben továbbra is fennállt. Isten jelenléte néha elemi

Hajnalcsillag

erővel kerített hatalmába, és egy alkalommal például annyira szíven ütött közelségének tudata és az a tény, hogy Ő sokkal, de sokkal többet kész lenne nekünk adni, mint amennyit eddig elfogadtunk Tőle, hogy zokogva rogytam le, és percekig nem bírtam abbahagyni a sírást. Ez önmagában nem lenne olyan meglepő jelenség, én azonban kb. 12 éves korom óta nem sírtam így.

Tudom, hogy hamarosan – nagyon hamar – Isten lelkének hatalmas kiáradását fogjuk tapasztalni: Halottak támadnak fel, betegek gyógyulnak meg, ördögök üzetnek ki. És mindez nagy méretekben, az egész világon. De addig is, Isten ugyanúgy kész megkeresztelni szent lelkével mindenkit, aki hisz! Isten nem változott, Ő hűséges Isten. Kész mindnyájunknak sokkal többet adni, mint amit eddig valaha is elnyertünk. Ezt kaptam, amikor azon a bizonyos napon kézrátételben részesültem. Tudom, hogy most még nem tartok ott, ahol egyszer majd leszek, de valamit már most is teljes biztonsággal állíthatok: Sokkal nagyobb bátorsággal és felszabadultsággal hirdetem Isten igéjét, és imádkozom a betegekért. Szinte fizikailag érzem, hogy Isten ígéretei igazak, és ez az érzés gyakran annyira hatalmába kerít, hogy már szinte fáj. Amikor belegondolok abba, milyen sokat kaptunk, és hogy ennek ellenére milyen kevéssé hittünk, akkor úgy érzem, mintha belülről valami szét akarna feszíteni. Sokszor, ha beteg ember közelébe kerülök, reszketni kezdek, és nagyon erős vágyat érzek arra, bárcsak tulajdon életemet adhatnám neki. Olykor igehirdetés közben olyan erősen tör rám egy-egy meggyőződés vagy gondolat, hogy alig tudom visszafogni magam, hogy ki ne törjön belőlem.

Szokatlan viselkedés

Mindez számomra nagyon szokatlan, de pusztán csak azért, mert én magam soha nem voltam ilyen. Persze, ez várható is, ha számításba vesszük, hogy amikor Isten lelke nagyobb mértékben van bennünk, akkor lehetetlen, hogy ne tapasztaljunk változásokat hozzáállásunkban, hitünkben, vagy akár a környezetünkből származó ingerekre adott válaszainkban is.

Azért osztottam meg ezt a történetet, mert biztos vagyok benne, hogy

lesznek visszhangjai. A pletyka azonnal felüti a fejét, de egyébként sem szándékozom titokban tartani a történeteket. Csak azt szeretném, ha a saját számból hallhatná mindenki, mi történt, és ne hallomásból ítéljen. Valójában abban reménykedem, hogy Isten népének minden tagja bátorságot fog nyerni, hogy imádkozzon ezért az ajándékért, MOST és MA. Kívánám, hogy ne féljünk többé a kézrátétel bibliai gyakorlatától, hanem merjük azt alkalmazni megkeresztelt hívőkön, hogy ők is elnyerjék a szent lelket!

Egy dolog biztos: akik eddig kárhoztatták tanításunkat, azok – ha következetesek akarnak maradni – azokat az áldásokat is kárhoztatni fogják, amelyeket ezen az úton elnyerünk. Jézus esetében is igaz volt, hogy bármi természetfeletti történt a szolgálatában, egyesek azonnal készek voltak azt az ördög munkájának bélyegezni. Még a halottak feltámasztása sem győzte meg azokat, akik eleve elítélték Őt, csak mert nem úgy lépett fel, és nem úgy tanított, ahogy azt ők előírták. Sajnos az emberi természet nem változik; ma is ugyanaz a helyzet, mint Jézus idejében.

De ahogy Jézus is megmondta: „*Igazoltatik a bölcsesség minden ő fiaitól.*” Döbbenetes az az ellentmondás, amivel az adventisták egyrészt azt hangsúlyozzák, hogy leginkább a szent lélek keresztségére lenne szükségünk, ugyanakkor készek kárhoztatni bármilyen természetfeletti megnyilvánulást, ha az nem egyezik korlátolt képletükkel, miszerint a léleknek így-és-így kell eljönnie. Bámulatos, hogy annak ellenére, hogy az előírt képlet nem hozta el számunkra a szent lélek keresztségét a fennállásunk óta eltelt 165 évben, mégis, továbbra is ragaszkodunk ahhoz a gondolathoz, hogy Istennek az általunk előírt módon kell cselekednie. Az Úr segítsen minket, hogy észhez térjünk, és ne akarjuk Őt bezárni egy dobozba!

Jézusnak újra meg kell nyilvánulnia ezen a Földön teljes dicsőségében. Ennek a tapasztalatnak a kulcsa nem valami új és forradalmi tantételben rejlik, ezt Isten már nekünk adta, amikor feltárta előttünk a királyság evangéliumát. A kulcs: egyszerűen elhinni azt, amit Isten szava mond, mindenféle emberi torzítás és ferdítés nélkül.

A kősziklából víz fakad

Sánta János

Az ószövetségi Izrael tapasztalata nem csupán értékes tanulságokat hordoz, hanem sok esetben prófétikus jelentőséggel is bír:

*„Mindezek pedig **példaképen** estek rajtok; megírtattak pedig a mi **tanulságunkra**, a kikhez az időknek vége elérkezett.” (1Kor 10:11)*

Nem sokkal az Egyiptomból való kivonulás és a Veres-tengeren való átkelés után ezt olvassuk Izraelről:

*„És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjok rendje szerint és tábort ütének Refidimben. De a népnek **nem vala inni való vize**. Verseng vala azért a nép Mózesrel és mondák: Adjatok nékiünk vizet, hogy igyunk... Mózes pedig az Úrhoz kiálta... És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izráel vénei közül; **pálczádat** is, melylyel a folyót megsujtottad, **vedd kezedbe** és indulj el. **Ímé én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te **sujts a sziklára, és víz jő ki abból, hogy igyék a nép****. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára.” (2Móz 17:1-6)*

Pál apostol a következőképpen kapcsolja össze a testi Izrael tapasztalatát Isten népének lelki tapasztalatával:

*„És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; és mindnyájan egy **lelki eledelt ettek**; és mindnyájan egy **lelki italt ittak**, mert **ittak a lelki kősziklából**, a mely követi vala őket, e **kőszikla pedig a Krisztus volt**.” (1Kor 10:2-4)*

A tengeren való átkelés tehát a vízkeresztség szimbóluma volt, a manahullás és a kősziklából fakadó víz pedig a lélek keresztségének, a Krisztus lelkéből való részesülésnek a jelképe volt (vö. 1Kor 12:13). A kőszikla félreérthetetlenül Krisztust jelképezi.

Pünkösöd

A párhuzam nagyon találó. Krisztus korában Isten népe nagy lelki szárazságban volt. Azonban Isten lelkének megelevenítő ereje csak Krisztus által áradhatott ki a hívőkre. Előbb meg kellett halnia, fel kellett támadnia, és meg kellett dicsőülnie, mielőtt kitölthette volna lelkét. Ezt jelképezte a kőszikla egyszeri megsújítása. Jézus így beszélt erről:

*„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, **élő víznek folyamai** ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, a melyet veendőök valának az ő benne hívők: mert **még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg.**” (Jn 7:37-39)*

A testi Izrael imént olvasott tapasztalatának lelki valósága pünkösdkor teljesedett be. Pünkösöd napján a megfeszített és feltámadott Krisztus végre megdicsőült, és királyságának bizonyítékaként kitöltötte szent lelkét tanítványaira.

A történetnek ez a magyarázata annyira kézenfekvő, hogy talán nem is tűnik annyira újszerűnek. Azonban van egy másik, ehhez nagyon hasonló történet is, aminek tanulságai már nem elsősorban a Jézus idejében élő tanítványoknak, hanem sokkal inkább nekünk szólnak, akikhez az időknek vége elérkezett.

A pusztai egyház

Izrael az Egyiptomból való szabadulás után közvetlenül nem vehette be Kánaánt hitetlenség miatt, ezért 40 évig vissza kellett mennie a pusztába

Hajnalcsillag

vándorolni. Hasonlóképpen az apostoli egyház sem tudta bevégezni az evangélium hirdetésének feladatát, és a második-negyedik századi nagy hitehagyás után az Egyház lelki értelemben visszaszorult a pusztába. Erről a pusztai tapasztalatról olvasunk Dániel könyve 7. és Jelenések könyve 12. fejezetében. Ez azonban nemcsak azt jelentette, hogy az igaz Egyház a társadalom peremére szorult, hanem lelki értelemben is nélkülözte azokat az gazdag áldásokat, amelyeket a kánaáni tejjel-mézzel folyó föld jelképezett. Jóel könyve jelképesen így ír a lelki sivárság ezen időszakáról:

*„Elpusztított a mező, gyászol a föld; mert elpusztított a gabona; kiszáradt a must; kiadadt az olaj. Szégyenüljetek meg, ti szántóvetők; jajgassatok szőlőművesek: a búzáért és az árpáért; mert elveszett a mező aratása! **Elszáradt a szőlőtő; a fügefafa elhervadt; a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül.**” (Jóel 1:10-12)*

Van azonban egy fontos részlet Pál fentebb idézett magyarázatában: *„ittak a lelki kősziklából, a mely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt”*. Izrael számára a 40 éves pusztai vándorlás alatt is mindig rendelkezésre állt az a víz, amelyből először részesültek, mert a kősziklából kiömlő víz titokzatos módon követte őket mindenhova! Ennek óriási jelentősége van. Krisztus soha nem vonta vissza lelkét! A lélek keresztségének pünkösdi tapasztalata 2000 éve mindig is elérhető volt az emberek számára. Miért nem tapasztaljuk akkor ma is ennek áldásait? Isten – előre ismerve jelenlegi helyzetünket – kegyelmesen gondoskodott válaszokról.

Lelki szomjúság a vég idején

Nem sokkal a 40 év lejártá és a Kánaánba való tényleges bevonulás előtt Izrael újra azt tapasztalta, hogy nincs víz:

„De nem vala vize a gyülekezetnek, összegyülének azért Mózes és Áron ellen. És feddözik a nép Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna meg, mikor megholtak a mi

*atyánkfiai az Úr előtt! És miért hoztatok az Úrnak gyülekezetét e pusztába, hogy meghaljunk itt mi, és a mi barmaink? És miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy e rossz helyre hozzatok minket, hol **nincs vetés, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz sincsen!***

*Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elöl, a gyülekezet sátorának nyílása elé, és arcukra borulának; és megjelenék nékik az Úrnak dicsősége. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **Vedd ezt a vesszőt**, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és **szóljatok ím e kősziklának az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet**; és fakassz vizet nékik e kősziklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak.*

*Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elöl a mint parancsolta vala néki. összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és monda nékik: **Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kősziklából fakasszunk-é néktek vizet? És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kősziklát az ő vesszejével két ízben; és sok víz ömle ki**, és ivék a gyülekezet és az ő barmai.*

*És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: **Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettetek volna engem Izráel fiainak szemei előtt: azért nem viszitek be e községet a földre, a melyet adtam nékik.***” (4Móz 20:2-12)

Kánaán bevétele a végső nagy evangéliumhirdetést jelenti, amely Isten királyságának örömhírét a Föld minden lakosához eljuttatja. Közvetlenül előtte azonban – ahogy a testi Izrael is – Isten népe azt tapasztalja, hogy elapadt az életadó víz forrása. Nélkülözzük a lélek erejét. Panaszkodunk – mint a zsidók is – mert nem tapasztaljuk a lélek áldásait, és látszólag soha nem akar eljönni a „késői eső ideje”.

Panaszunk azonban a valóságban – ugyanúgy, mint a zsidóké – szükségtelen zúgolódás. Ahogy a kősziklából folyó víz mindvégig követte

Hajnalcsillag

a zsidókat, ugyanúgy Krisztus lelke is minden időben ugyanúgy rendelkezésére állt azoknak, akik hittel megragadták ígéretét. Nem Isten zárta el az áldások csatornáját előlünk, hanem saját hitetlenségünk és tudatlanságunk. Ami azonban a testi Izrael történetében különösen vigasztaló ebben a kérdésben: Isten egy szóval sem korholta a népet hitetlenségéért. Ő a mi helyzetünket is pontosan átlátja. Nem szór ránk haragvó pillantásokat oktalanságunkért, hanem kész megmutatni a megoldást.

Mi a megoldás?

Először is vizsgáljuk meg közelebbről Mózes és Áron reakcióját. Amikor e két hívő ember szembesült a nép nagy szükségével, azonnal Isten elé járultak. Nem mondtak semmit se a népnek, se Istennek, egyszerűen csak leborultak a szent sátor nyílása előtt. Mit tanulhatunk ebből? Mózes és Áron számára természetes volt, hogy ha bármilyen probléma felütötte a fejét a néppel kapcsolatban, azonnal Istenhez fordultak. Nem kerestek emberi megoldásokat, nem kezdtek okoskodni, hanem Isten bölcsességére támaszkodtak.

Ez nagyon fontos lecke számunkra. Nekünk is el kell mennünk a „*gyülekezet színe elől*”, el kell szakadnunk a hitetlen, Isten ígéreteit és jószágát nem becsülő gondolkodástól, és teljességgel Isten vezetésére kell bízunk magunkat. Ha így teszünk, és saját elgondolásainkat félretéve, gyermeki alázattal Istenhez járulunk, ugyanazt fogjuk mi is tapasztalni, mint Mózes és Áron: „*és megjelenék nékik az Úrnak dicsősége*”. Isten válaszol őszinte megkeresésünkre, és megmutatja a kiutat a lelki sivárságból.

Megsújtani vagy nem megsújtani?

Isten megparancsolta Mózesnek és Áronnak, hogy fakasszanak vizet a kősziklából, kezükben a bizonyos „*vesszővel*”. No de pontosan hogyan is kellett ezt kivitelezniük, és mi volt a hibájuk? Felületes olvasásra úgy tűnhet, Mózes és Áron abban tévedett, hogy ezúttal nem

egyszer, hanem kétszer ütötték meg a kősziklát. Isten parancsa azonban így hangzott: „**Szóljatok** ím e kősziklának az ő szemeik előtt, **hogy adjon vizet!**” Mit kellett tehát tenniük? Hányszor kellett megsújítaniuk a kősziklát Isten parancsa szerint? Egyszer sem!!! Csak szólniuk kellett.

Ennek a részletnek óriási jelentősége van. Ahogy a tanulmányunk elején láttuk, a kőszikla egyszer már meg lett sújtva, és onnantól fogva mindig követte őket a pusztában a víz. Hasonlóképpen, Krisztus egyszer halt meg, egyszer támadt fel, egyszer dicsőített meg, és egyszer töltötte ki lelkét, s ezen áldások hatásai örökre érvényesek. Nincs szükség még egy Golgotára, ha valaki bűnbocsánatot akar nyerni, és ugyanígy nincs szükség még egy pünkösdre sem, ha valaki a lélek keresztségéből akar részesülni. „Csak” *szólni* kell – kérni Tőle –, és a lélek gazdag folyamai áradnak Krisztustól. Nehéz ezt elhinni? Pedig ez a történet egyik legfőbb tanulsága, amit Isten értünk íratott le.

Isten vesszeje

De térjünk vissza egy pillanatra ehhez a bizonyos *vesszőhöz*. Ha nem kellett megsújítani a sziklát, csak szólni kellett neki, hogy adjon vizet, akkor mi szükség volt a vesszőre? A történet ezen szereplője nem pusztán egy közönséges bot volt. Arról a vesszőről van szó, ami Mózes kezében az Egyiptomból való kivonulástól fogva számos csoda eszköze volt. Ez a vessző nyelte el kígyóvá változva a fáraó kígyóit, ez változtatta Egyiptom vizeit vérré, ez választotta ketté a Veres-tengert, és ez nyitotta meg a kősziklát is a negyven év elején, hogy víz folyjon ki belőle. 2Móz 4:20 „*Isten vesszejének*” nevezi ezt a tárgyat, és valójában ez a megnevezés hoz minket legközelebb jelentéséhez.

Isten vesszeje ugyanis nem más, mint Krisztus. Ő a Vesszőszál (Ésa 11:1-5; 53:1-2), a Sarj (Jer 33:15-18), a Csemete (Zak 6:12). Ezen felül is azt a vonatkozását hangsúlyozza Krisztusnak, hogy Ő királyi hatalmát gyakorolja (4Móz 24:17; vö. Zsid 1:8 vö. Jel 19:11-16). Hogy a Mózes által használt vesszőnek ez az elsődleges jelentése, könnyen belátható, ha belegondolunk, hogy a vessző mindig valamilyen nagy csodához kellett, mint Isten erejének közvetítője.

Hajnalcsillag

Krisztus mennybemenetele előtt így búcsúzott el tanítványaitól: „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.*” (Mt 28:18) Ezt elviekben talán tudjuk is, de nem vonjuk le a gyakorlati következtetéseket. Pedig Krisztus ezekről is nyíltan és félreérthetetlenül beszélt:

„Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek.” (Jn 1:12)

„Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” (Lk 12:32)

„És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (Jn 14:13-14)

Hatalmas és mennyire meg nem becsült ígéretetek! Krisztus hatalma mindenre kiterjed mennyen és földön, és Ő ezt a hatalmat – az Ő királyságának hatalmát – nekünk adta! Ezt értelemmel felfogni is nehéz számunkra, nemhogy teljes szívből elhinni. Mégis, másképp nem működnek a dolgok. Krisztus az egyetlen jogosultságunk Isten áldásaira, így a lélek keresztségére is. Krisztus maga ígérte meg, hogy felruház bennünket mennyei erővel, és hogy jelenléte mindvégig elkíséri népét, míg küldetését beteljesíti.

Mózesnek és Áronnak fel kellett mutatnia a vesszőt, és úgy kellett szólniuk a sziklához, hogy adjon vizet. Nekünk is így kell felmutatnunk Krisztus ígéreteit, szorosán kapaszkodva azokba, mert Isten szavaiban teremtő erő van. Semmi mást nem tudunk felmutatni Isten előtt, ami méltóvá tene minket a szent lélek, vagy bármilyen lelki ajándék elnyerésére, csak és kizárólag Krisztust – az Ő igazságosságát és változhatatlan ígéreteit. Ő felhatalmazott minket, hogy az Ő nevében az Atya elé járuljunk, és bátran kérjünk Tőle. Ha hittel megragadjuk ígéreteit, ütközhetünk-e visszautasításba? Nem, nem, soha! Isten nem hazudik! Jézus Krisztus tegnap, és MA, és örökké ugyanaz! Ő most is kész valóra váltani 2000 évvel ezelőtt elhangzott ígéreteit.

Az én módszerem

A vigasztalás és útmutatás mellett egy komoly intéssel is szolgál azonban ez a történet. Mózes és Áron nem az Isten által előírt módon jártak el, amikor a kősziklából vizet fakasztottak. Isten – hogy a késői eső prófétikus előképe ne csorbuljon – gazdag folyamokat árasztott ugyan a kősziklából, Mózes és Áron azonban elvesztette jogát, hogy beléphessen Kánaán földjére. Isten azzal indokolta e súlyos ítéletet, hogy *nem hittek Neki, és nem Őt dicsőítették meg.*

Ez az ítélet figyelmeztetésként áll minden mai keresztény előtt. Mózes és Áron a saját elgondolása szerint akart vizet fakasztani. A nép ugyan ivott a vízből, ők azonban nem mehettek be velük Kánaán földjére. Azok, akik a saját elgondolásaik alapján kívánnak részesülni a késői esőből, végül minden áldástól elesnek és kimaradnak a nagy evangéliumhirdetés munkájából.

Isten egyetlen alapon adja nekünk a lélek keresztségét és a késői esőt is: Krisztus érdemei alapján, az Ő egyszer elvégzett és az örökkévalóságig ható munkájára való tekintettel. Nincs szükség újabb pünkösdre. Ha belekapaszkodunk a soha nem változó Krisztus ígéreteibe, és ezeket hittel Isten elé tárjuk, Ő ma is megkeresztel bennünket szent lelkével, és felruház az apostoloknak megígért pünkösdi erővel.

„És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” (Jn 16:23-24)

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>